

24^e Zondag door het Jaar B

Zo is ook het geloof, op zichzelf genomen, zonder zich in daden te uiten dood. (Jak 2,17)

Van leven naar eucharistie

Is het zo dat een samenloop van omstandigheden of een innerlijke stimulans voor ons een gelegenheid is om uit onszelf uit te komen, edelmoedig of zelfs heldhaftig te zijn? Of is onze eerste reactie eerder weigerachtig omdat wij ons spontaan willen beperken tot minder moeilijke dingen? Dingen die niet zoveel van ons vragen, dingen die ons in slaap wiegen en een gerust geweten geven... Maar misschien zal alles ook zo verlopen dat wij een belangrijke beslissing moeten nemen en dat wij de moed zullen vinden ons te wagen in een onduidelijke toekomst, die ons schrik inboezemt.

Eerste lezing

Jesaja 50,5-9a

God de Heer heeft tot mij gesproken en ik heb mij niet verzet, ik ben niet teruggedeinsd. Mijn rug bood ik aan wie mij sloegen, mijn wangen aan wie mij de baard uitrukten en mijn gezicht heb ik niet afgewend van wie mij smaadden en mij bespuwden. God de Heer zal mij helpen: daarom zal ik niet beschaamd staan. Hij die mij vrij zal spreken is nabij. Wie is mijn tegenstander? Laten we samen voor de rechter treden! Wie is mijn tegenpartij? Laat hij tegenover mij komen staan! God de Heer zal mij helpen: wie zal mij schuldig verklaren?

Tweede lezing

Jakobus 2,14-18

Broeders en zusters, wat baat het een mens te beweren dat hij geloof heeft als hij geen daden kan laten zien? Kan zo'n geloof hem soms redden? Stel dat een broeder of zuster geen kleren heeft en niets om te eten en iemand van u zou zeggen: "Geluk ermee! Hou u warm en eet maar goed" en hij zou niets doen om in hun stoffelijke nood te voorzien – wat heeft dat voor zin? Zo is ook het geloof, op zichzelf genomen, zonder zich in daden te uiten dood. Misschien zal

iemand zeggen: "Gij hebt de daad en ik heb het geloof." Dan antwoord ik: "Bewijs me eerst dat ge geloof hebt als ge geen daden kunt tonen; dan zal ik u uit mijn daden mijn geloof bewijzen."

Evangelie

Marcus 8,27-35

In die tijd trok Jezus met zijn leerlingen naar de dorpen rond Caesarea van Filippus. Onderweg stelde Hij aan zijn leerlingen de vraag: "Wie zeggen de mensen dat Ik ben?" Zij antwoordden Hem: "Johannes de Doper; anderen zeggen Elia en weer anderen zeggen dat Gij een van de profeten zijt." Daarop stelde Hij hun de vraag: "Maar gij, wie zegt gij dat Ik ben?" Petrus antwoordde: "Gij zijt Christus." Maar Hij verbood hun nadrukkelijk iemand hierover te spreken.

Daarop begon Hij hun te leren dat de Mensenzoon veel zou moeten lijden en door de oudsten, de hogepriesters en de schriftgeleerden verworpen moest worden, maar dat Hij, na ter dood te zijn gebracht drie dagen later zou verrijzen. Hij sprak deze woorden zonder terughoudendheid. Toen nam Petrus Jezus terzijde en begon Hem ernstig daarover te onderhouden. Maar zich omkerend keek Hij naar zijn leerlingen en voegde Petrus op strenge toon toe: "Ga weg, satan, terug! want gij laat u leiden door menselijke overwegingen en niet door wat God wil." Nadat Hij behalve zijn leerlingen ook het volk bij zich had laten komen, sprak Hij tot hen: "Wie mijn volgeling wil zijn moet Mij volgen door zichzelf te verloochenen en zijn kruis op te nemen. Want wie zijn leven wil redden zal het verliezen. Maar wie zijn leven verliest omwille van Mij en het Evangelie zal het redden."

Van eucharistie naar leven

Op de beslissende ogenblikken van zijn leven en van zijn apostolaat, heeft Jezus steeds beter aangevoeld dat de wegen, die Hij moest gaan om naar het beeld van de lijdende Dienaar de verlossing van de wereld te realiseren, hard waren. Naar dit voorbeeld van Christus zal ook de christen moeten leven. Maar in Christus, zal hij ook de kracht vinden om Gods concrete plannen met hem, in zijn leven uit te bouwen. Juist als wij met het kruis af te rekenen hebben, kunnen wij zeker zijn dat wij Christus volgen en dat zijn leven door ons geloof vruchten draagt.